

LBRIS

We know
books

Mini-Miniaturică și Uri-Uriasul

Scrisă de
Melania Ciomaga

Ilustrată de
Narcisa Creț

Consultant artistic
Adrian Barbu

 Galaxia Gutenberg

Mă apropiam cu mare grijă de el să nu mă strivească sub imensa lui greutate pentru că el nici măcar n-avea habar de existența mea. Era ca și cum trăiam în universuri paralele și, cum eu eram atât de mic, n-aveam de unde să știu că eu îmi făcusem culcuș în urechea lui.

Adesea, acolo nu era un loc tocmai sigur pentru mine, pentru că el, un uriaș cum nu mai văzusem până atunci, avea un obicei tare periculos: se tot freca în ureche pentru a se scutura cumva de ceva care părea că nu îi aparține și de ideile care păreau ale lui, dar parcă totuși nu erau ale lui.

—Încetișor! Încetișor! Mă cam zgâlțâi! Încercam să-i șoptesc pentru a mă proteja, și uneori îmi reușea. Se pare că din când în când chiar mă auzea.

Și da: trăiam într-un mare anonimat. Eu făceam toată treaba și nu primeam nici o medalie. Nu că neapărat aș fi avut nevoie de recunoașterea meritelor mele de sfătuitor, consilier sau cum ați vrea voi sau alții să îmi spuneti, dar parcă totuși, uneori... ce mai atâta vorbă? ...aș fi vrut și eu cumva să ies în lumina reflectoarelor.

Ei da, eram și eu ca toate vietățile: aveam și eu cu un pic de orgoliu în sufletul meu mic, dar de fapt mareeee. Câtă modestie! ...Sau nu? Evident că în vremea aceea nu eram deloc modest, dar uneori e chiar drăguț să recunoaștem în noi ceea ce este frumos sau bun. Doar că ar fi indicat s-o facem și într-o manieră potrivită...

Pe de altă parte, nu îmi ceruse nimeni să mă leg la cap cu un ditamai uriașul, să îmi pun zilnic viața în pericol, și încă de mai multe ori pe zi. Nu, chiar dimpotrivă: mi se spunea adesea de către cei aseme-nea mie:

“Stai pe locul tău, nu ți-e bine? Ce tot visezi? Las’ să se ocupe de el cineva mai experimentat decât tine!”

Chiar aveau un pic dreptate. Poate că îmi lipsea experiența și acest lucru uneori mă supăra. Știți, nu e chiar de ici de colo să recunoști că se poate ca și alții să aibă dreptate, că se poate ca tu să mai și greșești. Da, uneori e chiar neplăcut să te lupți cu tine și să îți vezi limitele.

Dar alteori e bine și să ascuți de tine, să mergi încotro îți dictează sufletul, să te bucuri de clipa prezentă și să nu te tot gândești la viitor: cum va fi? Ce va fi? Unde voi fi? Important este unde sunt azi și ce fac eu cu acest azi...

Și așa am hotărât să îmi urmez instinctul: acest uriaș avea ceva aparte în el care mă atrăgea și chiar simțeam o mare dorință de a-i fi aproape, de a-l însoți pe drumul lui, chiar dacă n-aveam nicio idee despre ce va însemna asta pentru el sau pentru mine. De această dată am decis că drumul era important și mi-am asumat călătoria.

Indiferent de ceea ce spuneau ceilalți.

Dar gata cu atâta filozofie, că m-am cam plictisit și eu, darămite voi care trebuie să mă ascultați! Gata! Am decis! Mă opresc aici.

Păi da...

Cred, și pe bună dreptate, că vă întrebați cine sunt eu, cine sunt prietenii mei, dar și cine este uriașul despre care vă povestesc. Încotro mă îndrept și încotro se îndreaptă?

...Sunt întrebări chiar bune, pe care, trebuie să recunosc, mi le pun și eu uneori. Și chiar uriașul meu și le pune. Dar cine nu se întreabă asta măcar o dată în viață?

Dar, fără atâtea explicații, fără a pretinde că eu sunt înțeleptul înțelepților și că iaca, am găsit răspuns la toate întrebările lumii, ale mele sau ale altor vietăți diferite sau asemenea nouă, pot să vă dau totuși câteva indicii simple. Eu sunt Mini (de la Miniaturică) și el este Uri (de la Uriașul, bineînțeles).

Eu, Miniaturică, trăiesc și mă bucur de soare pe o planetă numită Rămurică. Așa îi spunem noi: Rămurică. De ce vă mirați așa? Nu vă place? Iaca, mie chiar îmi place mult și mă bucur că planeta mea se numește Rămurică.

Și cui nu-i place n-are decât să nu mai citească mai departe despre Rămurică și despre subsemnatul, adică Miniaturică.

(Ei, ei! De data aceasta am fost un pic nepoliticos; m-a cam luat gura pe dinainte. Îmi cer scuze, dragi cititori.)

